

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Feldmájer Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tuza Béla ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 2.M.161/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.443/2009/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes és az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. december 7. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.443/2009/5. számú ítéletének a felperest megillető másodfokú részköltséget megállapító rendelkezését hatályon kívül helyezi, egyebekben hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 400.000 (négysszázezer) forint és 100.000 (egyszázzezer) forint áfa együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási részköltséget. Fizessen meg az államnak - felhívásra - 675.000 (hatszázhetvenötezer) felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében 2003. június 26-án az alperesnél bekövetkezett munkabalesetével összefüggésben vagyoni kárként lakásátalakítással, kórházi ápolásával, látogatásával összefüggő, továbbá gyógyszerekkel és gyógyhatású készítményekkel, gyógyeszközökkel kapcsolatos és többletrezsi költsége megtérítését, alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte.

A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 2.M.161/2006/112. számú ítéletével kötelezte az alperest 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, 1.260.000 forint ingatlanátalakítással kapcsolatos kár és kamatai, összesen 143.618 forint kórházi ápolással, látogatással, gyógyeszközök vásárlásával kapcsolatosan felmerült költség és ennek kamatai, 1.593.300 forint lejárt járadék és kamatai általános kártérítésként, valamint 2009. október 1-jétől kezdődően előre esedékesen havi 21.150 forint általános kártérítési járadék megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 675.000 forint kereseti illeték, 499.444 forint előlegezett költség állam javára, valamint 857.900 forint perköltség felperes javára történő megfizetésére.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2000. április 10-étől állt az alperes és jogelődje alkalmazásban karbantartó-lakatos munkakörben két műszakos munkarendben. Feladata a műszak közben elromlott gépek javítása és karbantartása volt K.G. műszakvezető irányításával, akitől 2003. június 26-án azt az utasítást kapta, hogy a szegezőgép rakatolójának eltört hegesztését javítsa meg. A felperes B.S. villanyszerelővel a munkát akként végezte, hogy B.S. a csarnokban álló emelővillás targoncát - bár ahhoz vezetői engedéllyel nem

rendelkezett -, a szegezősorhoz vezette, a villaágot az arra helyezett raklappal együtt kb. 1,6 - 1,7 méterre felemelte. A hegesztésnél B.S. úgy fogta a munkadarabokat, hogy egyik lábával a rakatolóban lévő raklapra, a másik lábával a villaágon lévő raklapra állt. A hegesztést a felperes végezte, aki mindkét lábával a villaágon lévő raklapon állt. Leesés elleni egyéni védőfelszerelést nem viselt. A munkafolyamat végzése közben a felperes fejével a padozatra zuhant és koponyaboltozat, valamint az arccsontok többszörös darabos, elmozdulással járó törését, agyállomány-zúzódást, légburok alatti vérzést, a nyak- és hátcsigolyák törését, súlyos fokú agyvizenyőt szenvedett el. E sérülések következtében a látóideg sorvadása miatt vakság, a felső végtagtest távoli ízületeiben fokozódó izomgyengeség, az alsó végtagokban bénaság áll fenn. 2003. június 27-étől július 9-éig történő kórházi kezelése során a kórismék közé bejegyezték a pancreatitis acuta és az idült alkoholfogyasztás kórismét is. A felperes a balesetet megelőzően 2002. október-november hónapban heveny hasnyálmirigy gyulladás miatt volt kórházi kezelésen, mely az alkalmazott terápia és koplalás mellett panasz- és tünetmentessé vált. A felperes mozgásszervi állapota tartós ágyhoz kötöttséget eredményez, emiatt bármikor kialakulhat nála felfekvés. Sűrűbb tisztálkodásra van szüksége, mozgáskorlátozottsága miatt a lakásban is kerekesszékkal, segédeszközzel tud közlekedni, amelyhez a lakása átalakítása szükséges. A felperes üzemi balesetével okozati összefüggésben álló megbetegedései 100 %-os munkaképesség-csökkenést okoznak, önellátásra képtelen, I. csoportú rokkant. Az állapotában olyan mértékű javulás nem várható, amely az önellátási képességeit jelentősen javítaná. Önálló életvitelre és közlekedésre a jövőben sem lesz képes. A munkaügyi bíróság által levont jogkövetkeztetés szerint az alperes a perben nem bizonyította, hogy a felperes munkára képtelen állapotban lett volna a balesetet megelőzően, és hogy az ezen okból következett volna be. Sem K.G. műszakvezető, sem B.S. munkatárs, sem az orvosszakértői vélemény alapján nem igazolható, hogy a felperes a balesetkor munkavégzésre alkalmatlan lett volna. Az orvosszakértő szerint a munkavégző képességet esetlegesen befolyásoló, rendelvényre szedett gyógyszer szedésére utaló orvosi adat nem merült fel. Nem igazolható az sem, hogy hasnyálmirigy gyulladása a balesetkor fennállt volna, tekintettel arra, hogy bár 2003. június 27-én a vérvétel során emelkedett májenzim értékeket észleltek, ezek az újbóli laborvizsgálat során normalizálódtak. A krónikus alkoholizmus kórisme a baleset után keletkezett orvosi dokumentációk alapján nem igazolható, ez a kódjelzés csak a 2003. június 27-étől július 9-éig tartó gyógykezelés zárójelentésén jelent meg először, de azt csak az emelkedett májenzim érték támasztotta alá, melyet a heveny hasnyálmirigy gyulladás is okozhatott. A munkaügyi bíróság a kétszer kiegészített igazságügyi orvosszakértői véleményt megalapozottnak találta, így elutasította az alperesnek a szakértő tárgyaláson történő meghallgatására vonatkozó indítványát. Az

alperes nem tudta sikerrel bizonyítani, hogy a felperes a munkát önkényesen, a munkáltatója tudta nélkül végezte. Az OMMF Bács-Kiskun Megyei Felügyelősége határozata megállapította, hogy K.G. műszakvezető kiadta a munkát B.S. villanszerelőnek és S.I.lakatosnak a szegezősor rakatalójának hegesztésére. A határozat mint közokirat a benne foglaltak valóságát bizonyítja. Az ezzel kapcsolatos ellenbizonyítás (K.G., T.A., B.S. tanúvallomása) nem vezetett eredményre. Miután a munkáltatónak nem sikerült bizonyítania, hogy a baleset kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása miatt következett be, a kártérítési felelősség alól nem mentesülhet. Az igazságügyi munkavédelmi szakértői vélemény alapján azonban rögzítette a munkaügyi bíróság, hogy a munkáltató a munkavédelmi szabályokat megszegte, amikor a balesetet okozó munkaművelet során egyéni védőfelszerelést a felperesnek nem biztosított, B.S. pedig jogosítvány nélkül használta az emelővillás targoncát, továbbá amikor eltűrte, hogy a munkavállalók szabálytalan módon végezzék a javításokat. Ezen munkavédelmi szabályszegések okozati összefüggésben álltak a baleset bekövetkeztével. A felperes pedig vétkes magatartásával hozzájárult a kár bekövetkeztéhez, miután - bár tudomása volt a munkavégzés szabálytalanságáról - nem hívta fel arra a munkáltató figyelmét, illetve az ekként történt munkavégzést nem tagadta meg. Vétkes közrehatását a munkaügyi bíróság 10 %-os mértékűnek ítélte, ezért az Mt. 174. § (3) bekezdés alapján kármegosztást alkalmazott. Ennek figyelembevételével kötelezte a munkáltatót a műszaki szakértői véleményben foglaltak szerint az ingatlan és környéke akadálymentesítésével összefüggő kár, a felperes bizonylatokkal alátámasztott kórházi napidíj, vizitdíj, menetjegyterítés miatt felmerült költsége, a kerekesszék, ortézis, overball vásárlásával kapcsolatos költsége megfizetésére. Figyelembe vette továbbá az orvosszakértői véleménnyel igazolt gyógyszerek és vitaminok megvásárlása, gyógykrémmel, kötőzserrel, gyógyitallal, a sűrűbb tisztálkodással kapcsolatban felmerült költségeket az általános kártérítési járadék megállapítása során is [Mt. 177. § (1) bekezdés, 183. § (1) és (2) bekezdés]. Az Mt. 177. § (2) bekezdés alapján marasztalta az alperest a 15 millió forint nem vagyoni kárban. Az összecszerűség meghatározásakor értékelte a baleset körülményeit, a munkáltató mulasztásait, a felperesi közrehatást, a rendkívül súlyos egészségi állapotban jelentkező következményt (teljes munkaképtelenség, önellátásra képtelenség), és azt, hogy ez az állapot véglegesnek tekinthető, a felperes életkilátásait és életminőségét ez igen súlyos fokban és tartósan hátrányosan befolyásolja. Önálló életvitelre, közlekedésre a jövőben sem lesz képes. Elvált családi állapotuként a párkapcsolat-kialakítási lehetőségei rendkívül megnehezültek, a társadalmi életben való részvétele teljes mértékben megváltozott, gyermeke nevelésében nagy fokban akadályoztatva van. Az ítélelhozatali értékviszonyok alapján késedelmi kamat nélkül állapította meg a nem vagyoni kár összegét. A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni

megváltoztatásával akként kérte a nem vagyoni kártérítés felemelését, hogy a megítélt 15 millió forint után az alperes 2003. június 26-ától a kifizetés napjáig fizessen késedelmi kamatot. Ezen túlmenően kérte a javára megítélt perköltség felemelését is. Az alperes a fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.22.443/2009/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a megfellebbezett részét helybenhagyta. Kötelezte az alperest 150.000 forint másodfokú felperesi eljárási részki költség, továbbá az állam javára 675.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére. A megyei bíróság álláspontja szerint a munkaügyi bíróság a helyesen megállapított tényállásból a jogszabályok helytálló alkalmazásával vonta le következtetését az alperes kártérítési felelőssége és a felperes vétkes közrehatása fennállásáról. Az Mt. 174. § (1) bekezdés alapján a munkáltató kártérítési felelőssége megállapításának nem feltétele, hogy a károkozó magatartás neki felróható legyen. A munkavállaló magatartása akkor vezethet e felelősség alóli munkáltatói mentesüléshez, ha a kárt kizárólag a munkavállaló maga okozta, és az a munkáltató részéről elháríthatatlan volt. Azonban ha abban olyan ok is közrehatott, amely a munkáltató működési körébe esik, vagy bár azon kívül esik, de a munkáltató részéről objektíve elhárítható volt, a munkáltató nem mentesülhet (MK.29. számú állásfoglalás). A munkaügyi bíróság az OMMF által lefolytatott eljárásban meghallgatott K.G. és B.S. tanúvallomását helyesen értékelve állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította a tényállítását, miszerint a szegezőgép rakatoló részének javítási munkáit nem rendelte el. A tanúmeghallgatásról felvett jegyzőkönyv mint közokirat bizonyítja azt, hogy a tanúk oly módon és akkor tették meg a vallomást, ahogy az a közokiratban szerepel. A perben rendelkezésre álló bizonyítékokból pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes a munkatársával önkényesen végezte volna a hegesztést. A munkaügyi bíróság a beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményt, B.S., és K.G. tanúk vallomását helyesen értékelve és mérlegelve okszerűen következtetett arra, hogy az alperes nem bizonyította, de még csak nem is valószínűsítette azt a körülményt, hogy a felperes a baleset bekövetkezésének időpontjában munkavégzésre képtelen állapotban volt. B.S.-nak 2003. július 4-én tett írásbeli nyilatkozata az egyéb bizonyítékokkal - többek között e tanú által a perben tett vallomással szemben - sem alkalmas ennek bizonyítására. Önmagában az a körülmény, hogy a javítási munkák megkezdését megelőzően egy órával a felperes hányt, munkára képtelen állapotát nem bizonyítja. A perben beszerzett bizonyítékok arra sem alkalmasak, hogy valószínűsítsék, a felperes balesete azért következett be, mert a munkavégzés közben rosszul lett. Az elsőfokú bíróság a közigazgatási eljárásban tett tanúvallomások és a perbeli bizonyítékok helyes értékelésével, a Pp. 206. § (1) bekezdés alapján jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a felperes részére nem biztosított védőfelszerelést, és nem

bizonyította a felperes és B.S. következetes előadásával szemben azt sem, hogy az alperesnél a perbelihez hasonló jellegű javítási munkákat a munkáltatónál nem úgy végezték, ahogy azt a felperes és a munkatársa a baleset bekövetkezésekor tette. A felperes munkavédelmi szabályszegését pedig mint vétkes magatartást helyesen értékelve a munkaügyi bíróság megalapozottan alkalmazott kármegosztást. A felperes egészségkárosodását, az azzal okozati összefüggésben életvitelében, munkavállalási képességében, személyi körülményeiben bekövetkezett változásokat értékelve a hátrányok nagyságához képest arányos mértékben állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, mely megfelel az irányadó bírói gyakorlatnak. Nincs akadálya annak sem, hogy a nem vagyoni kártérítés összegét az ítélethozatalkori értéken állapítsa meg a bíróság, ezért késedelmi kamatfizetési kötelezettség nem terheli a munkáltatót a károkozás napjától. Minthogy az ítélethozatalkori értékviszonyok mellett történt a kártérítés összegének megállapítása, ezért a per elhúzódásának a nem vagyoni kártérítés összegére nincs kihatása. Az ügy tárgyi súlyára figyelemmel - a per tartamát figyelembe véve - a munkaügyi bíróság a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdés, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés alapján helyesen állapította meg a felperes részére járó perköltség összegét. A felperes a felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú ítélet megváltoztatásával, a megítélt 15 millió forint nem vagyoni kártérítés után az alperes 2003. június 26-ától kezdődő késedelmi kamatfizetésre, valamint a megítélt 857.900 forint elsőfokú perköltség felemelésével 1.715.800 forint elsőfokú, és a megítélt 150.000 forint helyett 857.900 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezni. Hivatkozása szerint az eljáró bíróságok a nem vagyoni kártérítés mértékét nem az ítélet hozatala idején fennálló, hanem a balesetkori értékviszonyok alapján vették figyelembe. Ennek alátámasztására eseti döntésekre hivatkozott. Az egészségi állapotában bekövetkezett súlyos károsodás, az életkörülményeiben, családi helyzetében, gyermekével való kapcsolattartásban, a társadalmi életében történő részvételben bekövetkezett negatív változások nem kellő súlyú értékelése mellett utalt az alperes perelhúzó magatartására is, mint a nem vagyoni kár összegénél értékelendő szempontra, „mert ha az alperesnek nem kell a tőke után kamatot fizetnie, akkor őt folyamatos nyereség, a felperest pedig folyamatos veszteség éri”. Az alperes magatartása miatt a per „hihetetlenül” bonyolulttá vált a különböző, alaptalannak bizonyult bizonyítékok bejelentésével, az újabb határidők kérésével, ezért a megállapított perköltség összege nem felel meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglaltaknak. Másodfokon pedig az alperest nem részköltség, hanem teljes költség megfizetésére kellett volna kötelezni az alperes vesztes fellebbezése folytán. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesi kereset teljes elutasítását

kérte. Hivatkozása szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő, részben iratellenes, ténytyszerűtlen és okszerűtlen következtetéseket tartalmaz, így a megállapított tényállás valótlan. Álláspontja szerint a peranyag kifejezetten és kétséget kizáróan bizonyítja azt a tényt, hogy a felperes a balesetet megelőzően és annak időpontjában rosszul volt, mégpedig a zajló hasnyálmirigy gyulladásból következően, melynek fennállta a baleset idején kétséget kizáró orvosi dokumentummal bizonyított tény. Ez pedig olyan rosszulléttel jár - az orvosi szakirodalom alapján -, amely kizárja a munkavégzésre képes állapot fennállt. A hasnyálmirigy heveny gyulladására hirtelen kialakuló rosszullét és görcsös hasi fájdalom a jellemző. Egyszerre nagymennyiségű alkohol fogyasztása, vagy tartós alkoholizmus gyakori kiváltója a betegség mindkét formájának, a fájdalmat hányinger, hányás, a has puffadása, valamint kifejezett rosszullét kíséri. A betegség heveny formája súlyos, akár életveszélyes állapotot jelent, ami azonnali kórházi kezelést igényel. Az idült változat enyhébb panaszokat okoz, megfelelő kezelés mellett jól kézben tartható, teljes gyógyítása azonban nem lehetséges, ezért egész életre korlátozza a beteget, és rontja az életminőségét. A bíróság azon álláspontja téves, hogy ebben az állapotban valaki munkára képes. Az orvosszakértő véleményében rögzíti, hogy 2003. június 27-én a felperes pancreatitise zajlik, ez pedig csak úgy lehetséges, hogy a 2003. június 26-án este 8 óra körüli baleseti időpontban is zajlott az idült alkoholizmussal összefüggő hasnyálmirigy gyulladás. A felperesnek pedig a betegségét közölnie kellett volna a munkáltatójával az Mvt. 60. § (1) bekezdés h) pontja alapján. B.S. tárgyaláson tett tanúvallomása szerint „kollégám hegesztett, majd megszűnt az ív, én odafordultam és láttam, hogy S.I. már mint a zsák bukott lefelé”. Aki nincs rosszul, az hegesztés közben nem bukik lefelé úgy mint egy zsák, hiszen akkor az ösztönreakciói mindenképpen működésbe lépnek. Ha pedig mégsem védekezik, annak kizárólag a rosszullét az oka, amely nyilvánvalóan befolyásolja az aktuális tudatállapotot. Tény, hogy a kárt kizárólag maga okozta a munkavállaló, amelyhez még egy segítőtársat is talált. Mindez pedig a munkáltató részéről elháríthatatlan volt, hiszen nem tudott még arról sem, hogy a felperes korábban hasnyálmirigy gyulladás miatt volt táppénzen. Ezt 2003. májusában az üzemorvosnál letagadta. Erre nézve szükséges lett volna az üzemorvos tanúkénti meghallgatása, melyet eredménytelenül indítványozott az elsőfokú eljárásban. A fentiek szerint az igazságügyi orvosszakértő által készített szakvélemény nem állja meg a helyét, ezért a szóbeliség és a közvetlenség elve alapján személyesen kellett volna válaszolnia az alperesi felvetésekre, melyre vonatkozó indítványt szintén indokolatlanul utasítottak el a bíróságok. Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan, a felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint alapos. A felperes 2003. június 26-án a munkahelyén, munkaidőben, a munkakörébe tartozó feladatvégzése során szenvedett üzemi balesetet, amelynek következtében fennálló

kárai megtérítését kérte. Az Mt. 174. § (1) bekezdése szerint a munkáltató a munkavállalónak munkaviszonyával összefüggésben okozott kárért vétkességére tekintet nélkül teljes mértékben felel. Az Mt. 174. § (2) bekezdése és az irányadó bírói gyakorlat (MK.29.számú állásfoglalás) helyes alkalmazásával állapították meg a bíróságok, hogy a perben az alperes munkáltató a reá háruló bizonyítási teher ellenére nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a kárt működési körén kívül eső elháríthatatlan ok, vagy kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta.

A bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti helyes, okszerű mérlegelésével állapították meg a tényállást és vonták le a logika szabályainak megfelelően azon következtetésüket is, hogy az alperes nem igazolta azt a körülményt, miszerint a felperes a baleset bekövetkezésének időpontjában munkavégzésre képtelen állapotban volt, és hogy ezen állapota miatt következett be - kizárólag - a baleset. B.S. és K.G. közigazgatási eljárásban valamint a perben tett tanúvallomásait, B.S. 2003. július 4-én tett alperes által becsatolt nyilatkozatát, és a helyesen aggálymentesnek elfogadott orvosszakértői véleményt a bíróságok helytállóan, a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolva értékelték. Helyesen rögzítette a másodfokú bíróság, hogy az a körülmény, miszerint a felperes a balesethez vezető munkafolyamatot megelőzően egy órával hányt, önmagában a munkára képtelen állapotát nem bizonyítja. Abból pedig, hogy B.S. nyilatkozata szerint a felperes a baleset pillanatában „mint egy zsák zuhant”, nem következik, hogy a rosszullét miatt történt a baleset. A helyesen értékelt, kétszer kiegészített, felperes valamennyi rendelkezésre álló orvosi adatait figyelembe vevő orvosszakértői vélemény pedig nem igazolja az alperes állítását arról, hogy a felperes a baleset bekövetkeztekor (idült alkoholizmusa miatt) heveny hasnyálmirigy gyulladásban szenvedett. Azt pedig az alperes nem tudta bizonyítani, hogy kizárólag ezen (alperes előtt eltitkolt) hasnyálmirigy gyulladás okozta a felperes balesetét szemben az igazságügyi munkavédelmi szakértő által megállapított alperesi munkavédelmi szabályszegésekkel. A felperes oldalán jelentkező munkavédelmi szabályszegést pedig az eljáró bíróságok a kármegosztás alkalmazásakor értékelték.

A fentiekre tekintettel mint sürgősségi, helytállóan utasították el az üzemorvos felperes hasnyálmirigy gyulladására vonatkozó meghallgatására, valamint az igazságügyi orvosszakértő személyes meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt figyelemmel arra is, hogy az orvosszakértőt az alperes a jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdésében arra kérte meghallgatni, hogy „meggyőződjön arról, ért-e a munkájához”. Ezért az orvosszakértő személyes meghallgatására vonatkozó indítványt az elsőfokú bíróság jogszerűen, a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének eleget téve utasította el. A felperes alaptalanul sérelmezte a felülvizsgálati kérelmében a megállapított nem vagyoni kártérítés összegét. A következetes ítélkezési

gyakorlat szerint az egészségkárosodott munkavállaló nem vagyoni kára megtérítésére irányuló igénye elbírálásakor azt kell értékelni, hogy a sérelem hozzávetőleges ellentételezésére milyen mértékű vagyoni szolgáltatás nyújt körülbelül egyenértékű másnemű kompenzációt a nehezített életvitelhez képest [BH.1993.127., 34/1992. (VI.1.) AB határozat]. Ennek során a nem vagyoni kártérítés összege meghatározásakor figyelemmel kell lenni a kellő mértéktartás elvén alapuló bírói gyakorlatra, másrészt a sérelem által előállt konkrét, életminőségben jelentkező megállapítható hátrányokra és azok súlyára az Mt. 177. § (2) bekezdése helyes értelmezése szerint. Az eljáró bíróságok a felperes egészségkárosodását, azzal összefüggésben az életvitelében, a munkavállalási képességében, a személyi körülményeiben bekövetkezett változásokat helytállóan értékelték, és azok nagyságához képest arányos összegben állapították meg a nem vagyoni kártérítés mértékét az ítélelhozatali értékviszonyok alapján, így helyesen utasították el a károsodás időpontjától kezdődően a felperes késedelmi kamat iránti igényét. Az elsőfokú bíróság a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja alapján helyes összegben megállapított pertárgyértékre vetítve, a pernyertesség és a pervesztesség arányának figyelembe vételével helyes mértékben, a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdés alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés szerinti összegben állapította meg a felperest megillető elsőfokú perköltség összegét.

A másodfokú bíróság azonban a fellebbezési eljárásban a pervesztesség és a pernyertesség arányát nem helytállóan állapította meg arra hivatkozással, hogy mindkét fél fellebbezése eredménytelen volt. Az alperes azonban a fellebbezésében a felperes teljes keresete elutasítását kérte, míg a felperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítés utáni kamat, valamint magasabb összegű elsőfokú perköltség megfizetésére irányult, így másodfokon az alperes nagyobb részt lett pervesztés.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletnek a másodfokú perköltség összegére vonatkozó rendelkezését a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, míg egyebekben a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. Kötelezte a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdés alapján a nagyobb részt pervesztés alperest az együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, míg a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésre vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésén és 13. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. december 7.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő

